

[Poul Møller.]

retssagførerprøvens modstandere, nemlig landsretssagfører Poul Christiansen:

„Poul Christiansen har anført, at højesteretssagførerprøven er i strid med et af de vigtigste ideelle principper for sagførervirksomhed, nemlig sagførernes uafhængighed af dommerne. Så længe en sagfører, der ønsker at opnå en ny titel, optræder for den domstol, i hvilken han aspirerer til titlen, er han ikke i besiddelse af fuldstændig uafhængighed, og selve den omstændighed, at sagførerne to gange skal underkastes en personlig dommerbedømmelse med konsekvenser for sagførernes egen fremtid, betyder en principiel svækkelse af en stand, for hvem uafhængighed er af så afgørende betydning.“

Se, det var om højesteretssagførerprøven, landsretssagfører Poul Christiansen gjorde disse bemærkninger; men nu får man en ordning, hvorefter enhver advokat på et hvilket som helst tidspunkt i en hvilken som helst sag i højesteret kan risikere at blive fradømt sin ret til at møde i højesteret; hvis ordningen skal bruges efter sin hensigt, må han hele tiden risikere, at det bliver sidste gang, han møder i højesteret. Hvis der overhovedet er noget reelt i spørgsmålet om uafhængighed for advokaterne over for retten, så mener jeg, at afhængighedsfølelsen, frygten for retten, må blive større, når retten får et våben i hænde til at udstøde den pågældende procedur fra retslokalet, hver gang man er utilfreds med ham. Og derfor mener jeg, at den betragtning, der ligger til grund her fra landsretssagfører Poul Christiansens side, og hvori Sagførerrådet og Sagførersamfundet støtter ham, gælder end mere den af flertallet foreslåede ordning.

Nu kunne man sige, at så må de sagførere, der har rejst sagen, og som når til et sådant resultat, tage konsekvensen, og det må de naturligvis også, men vi betragter det som en svaghed, at vi får en ordning, som måske kan give denne afhængighedsfølelse, hvis der overhovedet er noget om, at procedører tager hensyn til at takkes retten og til, om retten bryder sig om dem. Jeg tror nu nok, det er et overvurderet synspunkt, men i hvert fald bliver det forstærket i fremtiden. Bruges ordningen hyppigt, vil det give usikkerhed hos advokaterne, også

usikkerhed i forhold til klienterne, usikkerhed med hensyn til, hvorvidt de tør gå i højesteret med en sag med den risiko, som denne ordning medfører. Bruges den ikke, vil højesteret ikke bruge den, fordi man ikke vil støde disse procedører fra retten, ja, så bliver det kun en skueret, og så har vi kun landsretssagførerprøven til at kvalificere folk til procedure for højesteret, og vi har landsretspræsidenternes udtalelser om, at de anser denne landsretssagførerprøve for at være for ringe, for lempelig til at kvalificere til procedure i højesteret.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale det høje ting at stemme for de af mig stillede ændringsforslag. Stemmes mit underændringsforslag nr. 9 ned, skal jeg anbefale ærede medlemmer at undlade at stemme om flertallets ændringsforslag nr. 16, som er det, der indeholder den nye ordning, og som vi ikke ønsker at stemme om, såfremt mit eget ændringsforslag bliver stemt ned. Skulle dette blive vedtaget, hvad jeg håber og næsten tror, vil der ikke blive nogen afstemning om ændringsforslag nr. 16.

Lanning: Som det måtte ventes, foreligger der en enstemmig betænkning med hensyn til nordiske sagføreres møderet. Jeg vil gerne udtale håbet om, at denne absolutte enstemmighed må animere domstolene til at gøre brug af adgangen til at tillade, at sagførere fra et andet nordisk land møder for danske retter. Dette skridt bør i det hele vurderes i lyset af de nordiske bestræbelser for et snævrere samarbejde og for retlig ligestilling og er som sådan af betydelig interesse. Da det er en selvfølge, at grundlaget for denne ordning er gensidighed, ville det være ønskeligt, hvis den højtærede justitsminister kunne oplyse, hvor langt man er nået i så henseende specielt i Norge, hvor man, sidst vi behandlede sagen her i tinget, for borgerlige sagers vedkommende var på overvejelsernes og forberedelsernes stadium.

Med hensyn til § 138 a-ændringen deler jeg, hvad jeg gerne vil have lov til at sige med det samme, det ærede medlem frk. Helga Pedersens synspunkt, som jeg derfor ikke skal gå nærmere ind på; men jeg vil gerne slutte mig til anmodningen til den højtærede justitsminister.

Med hensyn til ændringsforslaget til § 120